

[Helge Madsen.]

det ikke et ideal for retsforbundet, og jeg vil også præcisere, at en sådan ordning indeholder muligheder for fejltagelser og tab, men der er dog den store forskel på statsgarantien og statslånene, at statsgarantien skal dække penge, som skal hentes på det private kapitalmarked, medens statslånene forudsætter vejen om ad skatteinddrivelsen og først derefter udlån.

Året har bragt gladelige resultater. Vi har været glade for samarbejdet med vore regeringspartnere — men hvorfor nægte, at retsforbundet har haft skuffelser under vort politiske arbejde i det forløbne år? Imidlertid vil vi i den kommende samling gå ind i fortsat samarbejde med bundethed over for de idealer, vi tror på. Vi vil i regeringen, her i tinget og i udvalgene under de givne vilkår og muligheder gøre vor indsats under regeringens fortsatte reformarbejde.

Aksel Larsen: I dette jubilæumsglade land vil man vel anse det for mest passende, om en tale ved denne lejlighed tager sit udgangspunkt i den kendsgerning, at for et års tid siden blev det virkelighed, som ingen havde troet muligt, således at den trekantede regering netop nu har kunnet holde sin 1 års fødselsdag og selv fejre den med rimelig glæde.

Jeg bekender min viden om, at regeringen selv med henvisning til geometrien hævder, at den ikke er trekantet, men rund, med andre ord, at selv om ingen har kunnet løse cirkelns kvadratur, har de tre regeringspartier formået at forme den runde trekant. Da regeringen påviseligt har kunnet holde sammen og også har kunnet fungere — det være sig godt eller mindre godt — i et helt år, er der nok noget om snakken, men det skyldes vel i ikke ringe grad, at den ene side af den trekantede cirkel har strakt sig betydelig længere, end bukserne kunne holde, og viser tendens til at revne i hele to retsforbund, et ministerparti og et parti af almindelige folketingsmedlemmer. Så kan man give sig til at tale om, hvad der er ret, og hvad der er vrangt.

En økonomisk statusopgørelse ved dette første regeringsårs afslutning viser en ikke ringe forbedring af valutabalancen. Hvor reel og varig den er, kan vel nok diskuteres, men i det omfang regeringens politik har

været en medvirkende årsag, må man erindre, at en hårdhændet skattepolitik, yderligere forfalskning af det lønregulerende pristol og forbrugsbegrænsende foranstaltninger på omtrent alle andre områder end det militære har været den hestekur, der blev foreskrevet befolkningen.

Det danske sprog er blevet beriget med et nyt politisk-socialt slagord: velfærdsstaten. Det bruges i hvert fald af det største regeringsparti, socialdemokratiet, som en rosende betegnelse for den samfundsmæssige udvikling, mens man fra de borgerlige oppositionspartiets og i øvrigt fra reaktionære kredses side nok vil påstå, at vi lever i en velfærdsstat, men hævder, at det fører til folkelig degeneration, hvis samfundet, som man siger det, tager ansvaret fra den enkelte i stedet for at lade enhver føre sin egen bitre og liberale kamp for tilværelsen.

Det hører ingen steder hjemme at tale om en velfærdsstat, så længe samfundet er kapitalistisk, så længe de samfundsskabte værdier såvel som naturen, altså produktionsmidlerne, i alt væsentligt befinder sig i privateje, og så længe produktionen af forbrugsgoder sker ikke efter samfundshensyn, men efter profithensyn. Først den dag, produktionsmidlerne er folkets fællesej og produktion og fordeling sker planmæssigt til dækning af befolkningens behov, vil man kunne tale om en velfærdsstat. Men det er stærkt at bruge eller rettere sagt misbruge betegnelsen „velfærdsstat“ om Danmark, når der gennemsnitligt er 70 000 arbejdsløse, når de tekniske, produktionsmæssige fremskridt ikke eller i meget ringe grad kommer arbejderne til gode, men derimod går i privatkapitalisters, storaktionærs og andre kuponklipperses lommer, når boligbyggeriet fordyres og boligmangelen nærmere stiger end falder, når ungdommen spises af med kommissionsbetænkninger, der ikke omsettes i uddannelses- og arbejdsmuligheder, når bygning af skoler, hospitaler, børneinstitutioner og hjem for de gamle hinker håbløst bag efter behovet.

Skolereformen er utvivlsomt et fremskridt, men så længe der ikke er tegn til, at man vil stille de fornødne midler til rådighed for materielt at underbygge den, er der en sørgelig mulighed for, at den bliver en papirreform. Forleden modsatte den højtærede undervisningsminister sig, at der